

NICCOLÒ AMMANITI

SEN VE BEN

ROMAN

Çeviri: ŞEMSA GEZGİN

NICCOLÒ AMMANITI

SEN VE BEN

Can Yayınları 2057

Io e te, Niccolò Ammaniti

© 2010, Niccolò Ammaniti

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2012

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Semin Sayıt

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1449-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

NICCOLÒ AMMANITI
SEN VE BEN

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Şemsa Gezgin

Niccolò Ammaniti'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Korkmuyorum, 2003

Tanrı Nasıl İsterse, 2011

NICCOLÒ AMMANITI, 25 Eylül 1966'da Roma'da doğdu. 1994'te ilk romanı *Branchie* yayımlandı. Ardından *Çamur* (1996) ve *Alır Götürürüm Seni* (1999) adlı romanları geldi. 2001'de yayımlanan *Korkmuyorum*, aynı yıl Viareggio Ödülü'nü kazandı. *Tanrı Nasıl İsterse* kitabı ona 2007 Strega Ödülü'nü getirdi. 2009'da *Che la festa cominci* adlı romanı yayımlandı. Onu 2010'da *Sen ve Ben* izledi. Niccolò Ammaniti'nin *Çamur* 1998'de Marco Risi, *Branchie* 1999'da F.R. Martinotti, *Korkmuyorum* 2003'te ve *Tanrı Nasıl İsterse* 2008'de Gabriele Salvatores tarafından sinemaya uyarlandı. Ammaniti'nin eserleri çeşitli dillere çevrildi.

ŞEMSA GEZGİN, İstanbul'da doğdu. İtalyan Lisesi ve İÜ Edebiyat Fakültesi İtalyan Dili ve Edebiyatı mezunu. 1984-1991 yılları arasında aynı bölümde araştırma görevlisi olarak, sonra Roma Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde öğretim görevlisi olarak çalıştı. 1994'ten bu yana İtalyanca ve Türkçeden çeviri yapıyor. 2008'de Italo Calvino'nun *Sen "Alo" Demeden Önce* adlı yapıtının çevirisiyle *Dünya Kitap* dergisinin Yılın Çeviri Kitabı Ödülü'nü aldı. Yapıtlarını dilimize kazandırdığı başlıca İtalyan yazarlar arasında Umberto Eco, Alessandro Baricco, Maurizio Maggiani, Maria Corti, Marguret Mazzantini sayılabilir. Ayrıca çağdaş yazarlarımızdan Orhan Pamuk'un, Oğuz Atay'ın, Nedim Gürsel'in ve Feride Çiçekoğlu'nun bazı yapıtlarını İtalyancaya çevirdi.

Bu da annem ve babam için

Ruhun gerçekten karanlık içinde olduğu bir gecede, saat
her zaman sabahın üçüdür.

FRANCIS SCOTT FITZGERALD,
Caz Çağı Öyküleri

*But can you save me?
Come on and save me
If you could save me
From the ranks of the freaks
Who suspect they could never love anyone.¹*

AIMEE MANN,
Save Me²

1. (İng.) Ama beni kurtarabilir misin? / Gel hadi ve kurtar beni / Eğer beni kurtarabilirsen / Kaçıkların arasından / Ki onlar kimseyi seveyeceklerinden şüphelenir. (Y.N.)

2. (İng.) Kurtar beni. (Y.N.)

“Bates benzeşmesi”¹ zararsız ve savunmasız bir canlının, aynı yörede yaşayan zararlı ya da tehlikeli bir türe benzerliğinden yararlanıp onun renk ve davranışlarına öykündüğünde meydana gelir. Böylece, onu avlamak isteyen düşmanlar tarafından tehlikeli türle bir tutulur ve hayatta kalma olasılığını artırmış olur.

1. İngiliz doğabilimci H.W. Bates'in 1861'de hayvanlardaki benzeşme (mimetizm) olgusunu (bir türün başka canlıları ya da cansız nesnelere taklit etmesi) tanımlamış ve doğal seçme mekanizmasının işleyişini göstererek evrim kuramına güç kazandırmıştır. (Y.N.)

Cividale del Friuli

12 Ocak 2010

“Kahve ister misiniz?”

Garson kadın gözlüğünün üstünden bana bakıyor. Elinde gümüş renginde bir termos var.

Fincanımı uzatıyorum. “Teşekkür ederim.”

Ağzına kadar dolduruyor. “Panayır için mi geldiniz?”

Başımla hayır işareti yapıyorum. “Ne panayırı?”

“At panayırı.”

Yüzüme bakıyor. Cividale del Friuli’ye neden geldiğimi söylememi ister gibi bir hali var. En sonunda bir bloknot çıkarıyor. “Oda numaranız?”

Anahtarımı gösteriyorum. “Yüz on dokuz.”

Numarayı yazıyor. “Yine kahve isterseniz büfeden kendiniz alabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim, görevim.”

Uzaklaşır uzaklaşmaz cüzdanımdan dörde katlı bir kâğıt çıkarıyorum. Açıp masanın üzerine koyuyorum.

On yıl önce, yirmi dört şubat iki bin tarihinde ablam Olivia’nın yazdığı bir not bu.

Ben o zaman on dört yaşındaydım, o ise yirmi üç.

Roma

On yıl önce

I

On sekiz şubat iki bin tarihinde akşam erken yattım ve hemen uyuyakaldım ama gece yarısı uyanıp bir daha uyuyamadım.

Saat altıyı on geçe çeneme kadar çektiğim yorganın altında ağzımdan nefes alıyordum.

Evin içinde çıt çıkmıyordu. Cama vuran yağmur, üst katta yatak odasından banyoya giden annemin ayak sesleri ve göğsümden çıkan soluk sesi duyuluyordu yalnızca.

Biraz sonra gelip beni uyandıracak ve ötekilerle olan randevuya götürecekti.

Komodinin üzerinde duran cırcırböceği biçimindeki lambayı yaktım. Odanın bir bölümü, giysi dolu sırt çantasının, anorağın, kayak ayakkabısı torbasının ve kayakların durduğu yer yeşil ışıkla aydınlandı.

On üçle on dört yaş arası sanki gübrelenmiş gibi ansızın büyümüş, yaşlılarımlın boyunu geçmiştim. Annem iki koşum atının beni gerdiğini söylüyordu. Aynanın önüne geçip uzun uzun beyaz ve çilli tenimi, bacaklarımdaki kılları inceliyordum. Başımın üstünde kestane rengi bir çalı yetişmişti, arasından da kulaklarım çıkıyordu. Yüz çizgilerim ergenlik çağıyla birlikte değişmişti, kocaman bir burun yeşil gözlerimi birbirinden ayırıyordu.

Kalkıp elimi kapının kenarında duran sırt çantasının cebine soktum.

“Çakı burada. El feneri de. Her şey var,” dedim alçak sesle.

Koridorda annemin ayak sesleri duyuldu. Yüksek topuklu lacivert ayakkabılarını giymiş olmalıydı.

Kendimi yatağa atıp lambayı söndürdüm ve uyuyormuş gibi yaptım.

“Lorenzo, hadi uyan artık, geç oldu.”

Başımı yastıktan kaldırıp gözlerimi ovuşturdum.

Annem kepenkleri açtı. “Ne berbat bir hava... Cortina’da güzeldir umarım.”

Günün kasvetli ilk ışıkları ince bedenini kuşattı. Önemli işleri olduğunda giydiği gri etek ve ceket vardı üzerinde. İçine yuvarlak yaka bir kazak giymiş, inci kolyesini takmıştı. Ayağında yüksek topuklu lacivert ayakkabıları vardı.

“Günaydın,” diyerek esnedim, yeni uyanmış gibi.

Yatağın kenarına oturdu. “İyi uyudun mu canım?”

“Evet.”

“Gidip kahvaltını hazırlayayım... Sen de bu arada elini yüzünü yıka.”

“Nihal nerede?”

Parmaklarıyla saçlarımı taradı. “Bu saatte uyuyor. Ütülediği tişörtleri sana verdi, değil mi?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Hadi, kalk.”

Kalkmak istiyordum ama göğsümde bir ağırlık solugumu kesiyordu.

“Ne var?”

Elini tuttum. “Beni seviyor musun?”

Gülümsedi. “Tabii ki seviyorum.” Ayağa kalktı, kapının yanındaki aynaya baktı ve eteğini düzelitti. “Kalk hadi. Bugün de mi yalvartacaksın beni yataktan çıkmak için?”

“Bir öpücük istiyorum.”

Üzerime eğildi. “Askere gitmiyorsun, bir haftalığına kayak tatiline gidiyorsun.”

Boynuna sarıldım, yüzümü kenarlardan sarkan sarı saçlarının arasına soktum ve burnumu boynuna dayadım.

Çok güzel kokuyordu. Aklıma Fas geldi. Üzerlerinde renkli tozların olduğu tezgâhlarla dolu daracık sokakları düşündüm. Ama Fas’a hiç gitmemiştim.

“Bu ne kokusu?”

“Sandalağacı yağı. Şu her zaman kullandığım sabun.”

“Ödünç verir misin?”

Bir kaşını kaldırdı. “Neden?”

“Yıkılırken kullanırım, böylece seni üzerimde hissedirim.”

Yatak örtüsünü çekti. “Hayrola, nereden çıktı şimdi bu yıkanma işi? Hadi, saçmalama, beni düşünmek için zamanın bile olmayacak.”

BMW’nin penceresinden hayvanat bahçesinin ıslak seçim afişleriyle kaplı duvarına bakıyordum. Duvarın ötesinde yırtıcı kuşların bulunduğu büyük kafeste bir akbaba kuru bir dala konmuş, öylece duruyordu. Yağmur altında uyuyan, karalar giyinmiş yaşlı bir kadına benziyordu.

Arabanın kaloriferi soluk almamı engelliyor, yediğim bisküviler gırtlığımda duruyordu.

Yağmur dinmek üzereydi. Bir çift –adam şişman, kadın zayıftı– modern sanat müzesinin sırsıklam yapılarla kaplı merdivenlerinde jimnastik yapıyordu.

Anneme baktım.

“Ne var?” dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Babamın alçak sesini taklit etmeye çalışarak göğsümü şişirdim: “Arianna bu arabayı yıkatman gerek. Dört tekerlekli domuz ağılı gibi.”

Bütün dünyada yayımlanan romanları ve layık görüldüğü Viareggio, Strega gibi en saygın ödüllerle Ammaniti, genç İtalyan yazarların en önemlilerinden biri.

© Simona Calvo

Duygusal, zeki, düş gücü kuvvetli ama içedönük ve yalnızlığı seven on dört yaşında bir genç.

Roma'nın zengin bir semtinde bir apartmanın bodrum dairesi.

Safça söylenmiş ama çığ gibi büyüyen bir yalan.

Aileden, okul arkadaşlarından, gösterişi seven, yapmacık davranan herkesten uzaklaşma isteği ve hayali bir kayak tatili bahanesiyle tek başına kalma, korkusuz, kaygısız bir hafta geçirme dileği.

Ve beklenmedik bir konuk. Gerçek dünyayla karşılaşma.

Ammaniti bir avuç malzemeyle en akıl ermez sırlardan biri üzerine –insanın nasıl büyüdüğü konusunda– okurun içine işleyen kusursuz bir öykü kurguluyor.

ISBN 978-975-07-1449-8

9 789750 714498